

ȚESĂTOAREA FIRELOR DE LEGĂTURĂ

Acad. Mihai CIMPOI,
critic și istoric literar, eminescolog

Am cunoscut-o pe Lidia Kulikovski într-o perioadă de prodigioasă activitate când întreaga cultură din oraș era îndrumată și coordonată cu toată priceperea administrativă și, cum se spune acum, managerială, de Domnia Sa. Statura înaltă, figura trasă ca prin inel, disponibilitatea sufletească spre comunicare, o anumită rigoare în gesturi și în vorbire, pornită totuși să se dezlănțuie în discursuri de curse lungi, îi sunt datele native pe care se clădește o prestanță intelectuală deosebită.

Se crede că este o ființă autoritară (în sensul bun al cuvântului) și răzbătătoare (în sensul unei consecvențe care o ajută să ducă la bun sfârșit ceea ce își propune sau ceea ce îi propun alții, care este acceptat ca fiind rezonabil, și merită să fie sprijinit). A fost cu adevărat, și credem că rămâne în continuare în această calitate, o directoare a directoarelor/directorilor (adăugăm și masculinul, căci au apărut și bărbați într-o asemenea funcție), un spirit rectoral unui atare domeniu bibliotecar și biblioteconomic. Știm că este și profesoară universitară, care – bineînțeles – are și acest dar de a-i învăța și pe alții cum trebuie să fie promotori ai cărții.

Trei (cel puțin) calități statutare ne-au determinat să ne angajăm într-o comunicare și colaborare cu Lidia Kulikovski: cea de președinte al Uniunii Scriitorilor, antrenată funcțional în manifestările culturale organizate cu Biblioteca Municipală „B.P. Hasdeu” și la bibliotecile din sistem (lansări, festivaluri, conferințe, aniversări ale oamenilor de cultură, întâlniri cu oaspeți veniți din Țară), cea de director al revistei *Viața Basarabiei* și al Buletinului *Mihai Eminescu*, și cea de utilizator, adică de cititor (căci cuvântul utilizator are o ușoară conotație de ceva pragmatic, rutinar).

La scurtele noastre întrevederi se servea în mod obligatoriu o cafea cu caimac de bună calitate pigmentată cu un pic de coniac și, uneori, cu o țuică românească. Astfel, rolul de directoare-amfitri-oană se respecta cu rigoare de etichetă.

Sigur că-i căsunau necazuri, în special problemele spinoase legate de apariția revistei *BiblioPolis* și finanțarea tiparului căreia era asigurat de Primărie.

Întrucât șefa Direcției cultură a municipiului era o eternă călătoare, toate actele contabilești întârziu și ieșeau din termenul

birocratic de o lună, ele trebuiau refăcute și semnate din nou, ceea ce cerea mereu o muncă de prisos și consum evident de nervi. Aceste impedimente se cuveneau învinse cu o anumită îndârjire și consecvență în acțiuni, ceea ce Lidia Kulikovski făcea de-a lungul întregii perioade de încercări.

Cu certitudine, acest *stoicism* avea un caracter generalizat în toată activitatea sa.

Un moment aparte al colaborării noastre l-a constituit apariția unei noi ediții a cărții despre Duiliu Zamfirescu. Văzându-mă într-o zi foarte întristat și aflând și pricina stării mele de spirit mai umbrată de o neplăcere curentă – cartea *Duiliu Zamfirescu între Natură și Idee*, apărută la o editură din Focșani cu multe greșeli și cu pagini încurcate din cauza inexistenței unui corector și al unui tehnoredactor calificat? – Lidia Kulikovski a găsit și soluția ca să se dregă busuiocul.

„Domnule academician”, mi-a spus ea cu o fermitate în glas și cu o pornire sufletească deosebit de generoasă, „am un proiect comun cu Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu” din Vrancea, astfel încât vă includem în acest proiect cu a doua ediție, bineînțeles corectată și adusă la zi”.

Promisiunea n-a fost uitată, cum se întâmplă de obicei pe la noi (multe promisiuni seamănă cu cele electorale tipice), și studiul meu a apărut în bune condiții grafice și cu toate greșelile înlăturate, reparându-se gafa editorială focșăneană.

Lidia Kulikovski e un model de devotament și de profesionalism în domeniul pe care-l slujește de o bună bucată de timp. Slujire care ajunge – iată – la un ceas al bilanțurilor.

Mulți scriitori au fost ajutați și angajați chiar în sistemul pe care l-a condus, fie făcuți, ca regretatul Vlad Pohilă, redactor la prestigioasa revistă „BiblioPolis”, fie directori de proiecte sau chiar șefi de instituții.

Complexul cam sinuos de relații cu subalternii, cu cei din administrația publică locală, mereu insensibili la nevoile culturii și slujitorilor ei, cu scriitorii, editorii, cu angajații în domeniul mai delicat al comerțului cu cărți dovedea o adevărată abilitate de – să-i zicem – țesătoare de fire de legătură. E un lucru rar și prețios în vremurile noastre tulburi și agitate.

Lidia Kulikovski e un model de devotament și de profesionalism în domeniul pe care-l slujește de o bună bucată de timp. Slujire care ajunge – iată – la un ceas al bilanțurilor.

Mult spor și de acum înainte!